Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22.07.2020, sp. zn. 23 Cdo 1619/2019, ECLI:CZ:NS:2020:23.CDO.1619.2019.1

Číslo: 40/2021

Právní věta: Jestliže soud vyhověl žalobě nebo jinému návrhu ve věci samé, nezakládá odpovědnost navrhovatele předběžného opatření za škodu nebo jinou újmu předběžným opatřením vzniklou jen to, že předběžné opatření předtím zaniklo právní mocí zamítavého rozhodnutí, které bylo posléze zrušeno (§ 77a odst. 1, § 77 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.). Pokračuje-li řízení ve věci samé po zrušení pravomocného rozhodnutí, kterým soud žalobu nebo jiný návrh ve věci samé zamítl, soud podle § 109 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. přeruší řízení o již podané žalobě o náhradu škody nebo jiné újmy vzniklé předběžným opatřením do pravomocného skončení řízení ve věci samé.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 22.07.2020

Spisová značka: 23 Cdo 1619/2019

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Předběžné opatření

Předpisy: § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř.
§ 77a odst. 1 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. 3 Cmo 189/2017, v části, ve které byl změněn výrok III rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, a výroky I a II doplňujícího usnesení ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 8. 10. 2018, sp. zn. 3 Cmo 189/2017, v části, ve které byl potvrzen výrok I rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, a změněn výrok III tohoto rozsudku a rovněž změněny výroky I a II doplňujícího usnesení ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, a ve které bylo rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení, a dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, ve výrocích I a III spolu s doplňujícím usnesením ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. 2 Cm 22/2015, a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení; dovolání žalobkyně odmítl.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Žalobkyně se svojí žalobou domáhala podle § 77a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), náhrady škody ve výši 2 710 000 Kč vzniklé v důsledku nařízení předběžného opatření, kterým jí byla mimo jiné uložena povinnost zdržet se při výrobě, uvádění na trh, distribuci a propagaci alkoholických nápojů užívání specifikovaného kombinovaného (obrazového a slovního) označení obsahujícího slovní spojení „Zlatý hajný M.“ (dále též „předmětné označení“). Řízení ve věci samé bylo skončeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2013, č. j. 21 Cm 69/2011-247, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 11. 2014, č. j. 3 Cmo 92/2014-287, tak, že žaloba o zdržení se užívání předmětného označení a o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění byla zamítnuta.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 7. 2017, č. j. 2 Cm 22/2015-103, ve spojení s doplňujícím usnesením ze dne 18. 7. 2017, č. j.

2 Cm 22/2015-117, uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 427 895 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 10. 8. 2015 do zaplacení (výrok I), žalobu co do částky 2 282 105 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II), rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky (výrok III) a v doplňujícím usnesení rozhodl o náhradě nákladů řízení vůči státu.

3. Soud prvního stupně shledal základ nároku žalobkyně na náhradu škody podle § 77a o. s. ř. důvodným. Povinnost nahradit škodu nebo jinou újmu, která žalobkyni vznikla předběžným opatřením, je podle jeho závěru v dané věci dána naplněním podmínek stanovených v § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., tedy že předběžné opatření zaniklo z důvodu, že žalobě ve věci samé nebylo shora uvedenými rozsudky vyhověno. Soud prvního stupně vzal za prokázané, že žalobkyně započala s výrobou brandy s předmětným označením a že došlo k prodeji tohoto výrobku prodejní společnosti VO B. v množství doloženém ve znaleckém posudku. Po zániku předběžného opatření v roce 2015 již nebyl předmětný výrobek žalobkyní vyráběn a dodáván na trh. Soud prvního stupně vzal rovněž za prokázané, že brandy měla být na základě smlouvy o distribuci uzavřené žalobkyní se společností R. J. a. s. distribuována prostřednictvím distribuční sítě této společnosti. Při stanovení výše ušlého zisku vycházel soud prvního stupně ze znaleckého posudku, podle něhož měsíční ušlý zisk činil částku 71 315 Kč, a uložil žalované povinnost uhradit ušlý zisk za období 6 měsíců, což považoval za dobu obvyklou v podnikatelských vztazích, za kterou lze docílit náhradního plnění po odpovídající marketingové přípravě náhradního označení výrobku, u kterého byla známa receptura.

4. K odvolání obou účastníků řízení Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 10. 2018, č. j. 3 Cmo 189/2017-163, rozsudek soudu prvního stupně ve spojení s doplňujícím usnesením ve výrocích I a II rozsudku potvrdil, zatímco ve výroku III rozsudku a ve výrocích I a II doplňujícího usnesení rozhodnutí změnil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení.

5. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně považoval podmínky vzniku práva žalobkyně na náhradu škody podle § 77a o. s. ř. za splněné. K tvrzení žalované, že předběžné opatření nezaniklo, neboť v mezidobí došlo ke zrušení shora uvedených rozsudků v řízení ve věci samé rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 23 Cdo 2159/2015-355, odvolací soud uvedl, že bez ohledu na výsledek dovolacího řízení je pro osud předběžného opatření podstatný výsledek řízení o věci samé. To skončilo pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu a v jeho důsledku předběžné opatření zaniklo.

6. Dále se odvolací soud ztotožnil s názorem soudu prvního stupně, že pokud bylo žalobkyni zakázáno předběžným opatřením distribuovat brandy s určitou etiketou, nebránil jí tento zákaz v tom, aby předmětný nápoj uváděla na trh pod jiným označením. V příčinné souvislosti s nařízeným předběžným opatřením však mohla být pouze újma způsobená tím, že žalobkyně nemohla užívat konkrétní etiketu. Tedy krom případných nákladů na nahrazení sporných etiket etiketami jinými, nákladů na marketingovou podporu výrobku s novým označením, marně vynaložených nákladů na

výrobu sporné etikety a nákladů na marketingovou podporu výrobku označeného spornou etiketou, by se v případě ušlého zisku mohlo jednat toliko o rozdíl mezi ziskem z prodeje brandy s jinou etiketou a případným ziskem z prodeje brandy se zapovězenou etiketou. V to spadá i ušlý zisk za období od účinnosti zákazu užívat sporné označení do doby, než žalobkyně mohla uvést výrobek na trh pod jiným označením. Odvolací soud připomenul v této souvislosti i obecnou prevenční povinnost, tedy povinnost každého vzniku škody předcházet. Bylo tak pouze věcí žalobkyně, zda nápoj, který hodlala uvést na trh, začne distribuovat pod jiným označením, či nikoliv. Jednalo se o nový produkt, jehož vývoj, distribuce a samotná propagace byla předběžným opatřením zastavena v samotných počátcích, a pro účely vyčíslení škody tak nebylo možné vycházet z již realizovaných prodejů. Doba 6 měsíců, kterou znalec hodnotil jako odpovídající pro dosažení změny označení výrobku, považoval odvolací soud za přiměřenou.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

7. Rozsudek odvolacího soudu v rozsahu, v němž byl odvolacím soudem potvrzen zamítavý výrok II rozsudku soudu prvního stupně, napadla dovoláním žalobkyně. Přípustnost dovolání shledává v dosud neřešené otázce v rozhodování dovolacího soudu spočívající v posouzení vztahu odpovědnosti navrhovatele předběžného opatření podle § 77a o. s. ř. za škodu či jinou újmu vzniklou předběžným opatřením vůči obecné prevenční povinnosti předcházet škodám. Žalobkyně nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu, který při stanovení výše ušlého zisku nevycházel z celé délky omezení daného trváním předběžného opatření, ale pouze z doby 6 měsíců, kterou určil soudní znalec jako dobu potřebnou pro zavedení nového nápoje. Uplatňování prevenční povinnosti tak, jak ji vymezil odvolací soud, nemá podle názoru žalobkyně v případě ustanovení § 77a o. s. ř. místo, neboť by tím byla modifikována objektivní odpovědnost za nařízené předběžné opatření, které je ohraničeno jednoznačně svými účinky v čase, na což navazuje úprava prekluzivní lhůty šesti měsíců pro uplatnění náhrady škody (§ 77a odst. 2 o. s. ř.). Pokud se tedy žalovaná rozhodla zasáhnout do právní sféry žalobkyně způsobem, jenž se ukázal jako neoprávněný, musí za to nést odpovědnost, kterou nelze snižovat či vylučovat.

8. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žalobě i ve zbytku vyhoví, nebo aby zrušil rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

9. Žalovaná se vyjádřila k dovolání žalobkyně tak, že napadený rozsudek odvolacího soudu není založen na nesplnění prevenční povinnosti ze strany žalobkyně. Odkázala na jeho odůvodnění, z něhož plyne, že důvodem pro (částečné) zamítnutí žaloby byl ve skutečnosti nedostatek příčinné souvislosti mezi tvrzenou škodou a nařízeným předběžným opatřením. Žalovaná se ztotožnila s názorem odvolacího soudu, podle něhož v příčinné souvislosti s nařízeným předběžným opatřením mohl být pouze ušlý zisk spočívající v rozdílu mezi ziskem z prodeje brandy s jinou etiketou a případným ziskem z prodeje brandy se zapovězenou etiketou. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud odmítl dovolání žalobkyně pro nepřípustnost.

10. Proti rozsudku odvolacího soudu v rozsahu, v němž byl odvolacím soudem potvrzen vyhovující výrok I rozsudku soudu prvního stupně a v němž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, podala dovolání žalovaná. Přípustnost dovolání spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného a procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny a které mají být dovolacím soudem posouzeny jinak.

11. Vymezila tři právní otázky, které by měl dovolací soud řešit. První otázka spočívá v posouzení, zda nařízené předběžné opatření zaniká již zamítavým rozhodnutím odvolacího soudu ve věci samé

bez ohledu na to, že toto rozhodnutí je posléze zrušeno dovolacím soudem, a zda navrhovatel předběžného opatření odpovídá za takové situace za škodu vzniklou předběžným opatřením, i když následně bylo ve věci samé žalobě vyhověno, případně byla žaloba ve věci samé vzata zpět pro chování žalovaného.

12. Žalovaná je toho názoru, že pokud by k zániku předběžného opatření došlo skutečně již okamžikem „vyznačení" právní moci na rozhodnutí ve věci samé bez ohledu na to, že takové rozhodnutí bylo v řízení o mimořádném opravném prostředku zrušeno, způsobovalo by to absurdní situace, právní nejistotu a zjevnou nespravedlnost pro všechny navrhovatele předběžných opatření. Za takové situace by byl navrhovatel předběžného opatření povinen nahradit škodu vzniklou žalovanému předběžným opatřením i za situace, kdy by jeho žalobě ve věci samé bylo nakonec vyhověno.

13. Žalovaná se domnívá, že ke zrušení rozhodnutí ve věci samé dovolacím soudem došlo s účinky ex tunc, tudíž k zániku předmětného předběžného opatření nedošlo a o její žalobě ve věci samé bylo rozhodnuto až rozhodnutím o zastavení řízení na základě zpětvzetí žaloby pro uspokojení jejího práva, když žalobkyně nadále předmětné označení neužívala a tvrdila, že to nemá v úmyslu ani do budoucna.

14. V druhé otázce se žalovaná táže, zda má žalobkyně nárok na „hypoteticky ušlý zisk". Poukázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012 ve věci sp. zn. 23 Cdo 2416/2012 a dále na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 9. 2015 ve věci sp. zn. II. ÚS 3856/14. Žalovaná má za to, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro přiznání náhrady škody vytyčené v citovaných rozhodnutích proto, že u takového nároku je rozhodující, jakému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, jednání škůdce zabránilo, tedy konkrétně o jaký reálně dosažitelný (nikoliv hypotetický) prospěch poškozený přišel. V řízení o náhradu škody je proto žalobce povinen z hlediska vzniku škody a její výše tvrdit a prokazovat, že v předmětném období hodlal a měl zároveň reálnou možnost tvrzeného majetkového přínosu dosáhnout a že by se tak při normálním běhu událostí stalo, kdyby mu v tom nezabránilo protiprávní jednání žalovaného. Stanovení výše ušlého zisku není libovolné a musí být provedeno tak, aby byla zjištěna pravděpodobná výše, blížící se podle běžného uvažování jistotě. V dané věci ušlý zisk včetně jeho výše nebyl podle názoru žalované prokázán, a to ani znaleckým posudkem, z něhož soudy vyšly. Žalovaná zejména namítá, že tento znalecký posudek neobsahuje žádné objektivní údaje o prodejích alkoholických nápojů žalobkyně nebo o nákladech na dotčený výrobek, ani o prodejích všech lihovin v České republice a samostatně o prodejích v kategorii brandy, že nevychází z údajů vztahujících se k období od 1. 1. 2009 do 9. 6. 2015, že do přehledu obratu žalobkyně je tak zahrnuto období o více než 2 roky delší a že pravděpodobnost prodeje 82 litrů za měsíc listopad 2011 a 3 170 litrů za měsíc prosinec 2011 je podle žalované téměř nulová.

15. Třetí otázka žalované spočívá v posouzení, zda se „obecný soud" v odůvodnění svého rozhodnutí musí dostatečným způsobem vypořádat s argumentací účastníků řízení. Žalovaná má za to, že se soud prvního stupně ani soud odvolací nevypořádaly s její veškerou argumentací, zejména s námitkami vůči znaleckému dokazování, vůči nedostatečně tvrzenému a nedostatečně doloženému ušlému zisku a rovněž s námitkou, že spolupráce žalobkyně se společností R. J. a.s. byla prokázána až od roku 2013.

16. Žalovaná má za to, že nesprávné je též rozhodnutí odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení, když odvolací soud podle jejího názoru nesprávně aplikoval ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. na náklady řízení před soudem prvního stupně a ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. na náklady odvolacího řízení. Poukázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2015 ve věci sp. zn. 28 Cdo 1315/2015, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2014 ve věci sp. zn. 28 Cdo 1280/2014 a na nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2013 ve věci sp. zn. I. ÚS 2881/12, kterými bylo rozhodováno o vhodnosti aplikace § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyni vytkla, že ani po provedeném dokazování, na jehož základě

soud prvního stupně odpovědnost žalované za škodu omezil na dobu 6 měsíců, nevzala ani částečně žalobu zpět, což vede podle konstantní citované judikatury k vyloučení aplikace § 142 odst. 3 o. s. ř. Pro odvolací řízení pak nemůže být úspěch účastníka poměřován tím, že „ani jeden z účastníků nebyl s odvoláním úspěšný“, jak to učinil odvolací soud, který takto naprosto nepřihlédl k předmětu odvolání. Žalobkyně nebyla v odvolacím řízení úspěšná do výše cca 2 300 000 Kč, zatímco žalovaná do výše cca 430 000 Kč.

17. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu společně s vyhovujícím výrokem rozsudku soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

18. K dovolání žalované se žalobkyně vyjádřila tak, že námitky žalované zhodnotila jako ryze skutkové. První otázka žalované ohledně trvání předběžného opatření již byla řešena v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 21 Cm 69/2011, v němž byla žaloba nynější žalované zamítnuta. Názor žalované, že by existovala možnost, že by předběžné opatření nabylo zpětně zase svých účinků a zasáhlo tím pádem do zákonem konstruovaných účinků samotné prekluze, je podle jejího názoru stěží udržitelný. Žalované nic nebránilo v tom, aby navrhla nařízení předběžného opatření opětovně za účelem nové úpravy zatímních poměrů. Dosáhnout příznivého výsledku v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 21 Cm 69/2011 však žalovaná sama zamezila zpětvzetím žaloby, čímž zapříčinila zastavení řízení. Ve své druhé otázce žalovaná pouze polemizuje se skutkovými závěry soudu prvního stupně i soudu odvolacího. Neopodstatněnou shledává žalobkyně i třetí námitku o údajném nedostatečně odůvodněném rozhodnutí odvolacího soudu. Dovolání směřující do výroku o náhradě nákladů řízení považuje za nepřípustné a navíc dle žalobkyně neobsahuje žádné relevantní námitky k nesprávné aplikaci § 142 odst. 3 o. s. ř. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud dovolání žalované odmítl, popř. zamítl.

III.
Přípustnost dovolání

19. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že obě dovolání byla podána řádně a včas, osobami k tomu oprávněnými a řádně zastoupenými advokáty (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), posoudil, zda jsou dovolání přípustná.

20. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

21. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

22. Dovolací soud nejprve posoudil, zda je přípustné dovolání žalobkyně.

23. K dovolání žalobkyně je nutno uvést, že pro úsudek dovolacího soudu, zda dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., jsou významné jen ty právní otázky, na nichž napadené rozhodnutí spočívá (tj. právní otázky, které měly pro rozhodnutí ve věci určující význam) a jejichž řešení dovolatel v dovolání zpochybnil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2007 ve věci sp. zn. 33 Odo 1187/2005, ze dne 17. 5. 2012 ve věci sp. zn. 26 Cdo 3297/2011, ze dne 18. 7. 2013 ve věci sp. zn. 29 NSČR 53/2013, ze dne 26. 9. 2013 ve věci sp. zn. 29 Cdo 2376/2013 a obdobně i usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2006 ve věci sp. zn. III. ÚS 10/06).

24. Otázka, kterou žalobkyně ve svém dovolání jako otázku dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu neřešenou vymezila a jež spočívá v posouzení vzájemného vztahu odpovědnosti navrhovatele za škodu vzniklou předběžným opatřením a obecné prevenční povinnosti osoby, vůči níž předběžné opatření směřovalo, však závěr o přípustnosti dovolání založit nemůže, neboť napadené rozhodnutí na jejím řešení nespočívá a není tak splněna jedna ze základních podmínek přípustnosti dovolání stanovených v § 237 o. s. ř. Odvolací soud své rozhodnutí v části, v níž ve věci samé potvrdil zamítavý výrok soudu prvního stupně, nezaložil na závěru o nesplnění prevenční povinnosti ze strany žalobkyně, nýbrž jeho rozhodnutí je odůvodněno nedostatkem příčinné souvislosti mezi nařízeným předběžným opatřením a škodou, která měla žalobkyni v důsledku tohoto předběžného opatření vzniknout.

25. Odvolací soud svůj závěr o důvodnosti pouze části uplatněného nároku zdůvodnil tím, že příčinná souvislost v důsledku nařízeného předběžného opatření existuje pouze ve vztahu k újmě způsobené žalobkyni zákazem užívat konkrétní označení na jejích výrobcích. V případě ušlého zisku se tak mohlo jednat pouze o rozdíl mezi případným ziskem z prodeje výrobku se zapovězeným označením a ziskem z prodeje výrobku s jiným označením, v což spadá i ušlý zisk za období od účinnosti zákazu užívat zapovězené označení do doby, než bylo možno uvést výrobek na trh pod označením jiným.

26. Byť odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí existenci obecné prevenční povinnosti zmiňuje, přesto jeho rozhodnutí na závěru o porušení této povinnosti ze strany žalobkyně (resp. na existenci spoluzavinění žalobkyně na vzniklé škodě) nespočívá a odvolací soud neučinil v tomto směru žádné závěry, který by měly pro jeho rozhodnutí určující význam.

27. Nelze proto podrobit dovolacímu přezkumu správnost takového právního názoru odvolacího soudu, na němž odvolací soud své rozhodnutí nezaložil.

28. Kromě toho podmínky vzniku odpovědnosti za škodu musejí být splněny kumulativně. Pro rozhodnutí je tak postačující, že není splněna jedna z nich, a není třeba se ostatními podmínkami již zabývat (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2006 ve věci sp. zn. sp. zn. 25 Cdo 818/2005). Proto dospěl-li odvolací soud k závěru, že žalobkyní uplatněná škoda spočívající v ušlém zisku není v určitém rozsahu důsledkem zákazu uloženého předběžným opatřením (resp. v příčinné souvislosti s tímto předběžným opatřením), nebylo třeba se ostatními podmínkami vzniku odpovědnosti za škodu zabývat.

29. Zpochybňuje-li pak žalobkyně zjištěnou dobu 6 měsíců jako dobu nutnou pro uvedení výrobku žalobkyně na trh pod jiným označením, napadá tím ve skutečnosti správnost skutkových zjištění soudů o důsledcích škodní události, jež však dovolacímu přezkumu nepodléhá (srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.). Přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. přitom nemůže založit právní otázka, která je založena na skutkových závěrech odlišných od skutkových závěrů odvolacího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2003 ve věci sp. zn. 21 Cdo 373/2003, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2008 ve věci sp. 25 Cdo 504/2006 či ze dne 26. 5. 2010 ve věci sp. zn. 22 Cdo 5039/2008).

30. Dovolací soud s ohledem na výše uvedené proto dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

31. Dovolací soud poté posoudil, zda je přípustné dovolání žalované.

32. Zde je nutno na prvním místě uvést, že jde-li o žalovanou vymezený rozsah dovolání, žalovaná výslovně směřuje své dovolání i proti výrokům rozsudku odvolacího soudu o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, které považuje z jí uvedených důvodů za nesprávné.

33. Podle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., ve znění účinném od 30. 9. 2017, dovolání podle § 237 není přípustné proti rozhodnutím v části týkající se výroku o nákladech řízení.

34. Proto dovolání žalované je v tomto rozsahu bez dalšího nepřípustné a dovolací soud dovolání žalované v tomto rozsahu podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

35. Namítá-li dovolatelka svojí třetí otázkou nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, nepředkládá tím žádnou právní otázku, na jejímž vyřešení napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí, nýbrž tvrdí tím jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k níž může dovolací soud přihlédnout pouze tehdy, je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.). Podle § 237 o. s. ř. přípustnost dovolání může založit jen skutečnost, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, tedy otázky právní, kterými nejsou námitky dovolatelky ke konkrétnímu procesnímu postupu soudu. Vada řízení sama o sobě přípustnost dovolání nezakládá (srov. též např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 23 Cdo 1453/2014, či ze dne 4. 2. 2015, sp. zn. 23 Cdo 4905/2014).

36. Žalovaná ve své druhé vymezené otázce spatřuje přípustnost dovolání v posouzení otázky hmotného práva o povaze zisku, jenž osobě, vůči níž směřovalo předběžné opatření, ušel v důsledku nařízení předběžného opatření, při jejímž řešení se odvolací soud měl odchýlit od závěrů ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (resp. i Ústavního soudu) vyjádřených v jí citovaných rozhodnutích.

37. Otázka posouzení příčinné souvislosti mezi škodní událostí a vzniklou škodou však již byla v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena, přičemž zvláštní úprava závazku k náhradě škody či jiné újmy obsažená v § 77a odst. 1 o. s. ř. (ve znění účinném od 1. 4. 2005) nestanoví v otázce příčinné souvislosti žádnou odlišnou úpravu, když obsahuje pouze zvláštní vymezení škodní události (resp. tzv. objektivní odpovědnosti za škodu či jinou újmu vzniklou v jejím důsledku) spočívající v nařízení předběžného opatření.

38. Právní posouzení příčinné souvislosti mezi škodní událostí a vznikem škody se vztahuje k úvaze, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována, popř. jaké skutečnosti jsou způsobilé tento vztah vyloučit (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2009 ve věci sp. zn. 25 Cdo 231/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011 ve věci sp. zn. 28 Cdo 3471/2009 či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 10. 2013 ve věci sp. zn. 25 Cdo 2566/2012). Samotné zjištění existence takto vymezené příčinné souvislosti vzhledem ke konkrétním okolnostem věci je pak otázkou skutkovou, nikoli právní (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2002 ve věci sp. zn. 21 Cdo 300/2001).

39. Spočívá-li tvrzená škoda v ušlém zisku, jsou vzniklou škodou pouze takové majetkové hodnoty, o kterých lze s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat, že by se jimi jmění poškozeného rozmnožilo, kdyby ke škodní události nedošlo (srov. např. stanovisko bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 18. 11. 1970 ve věci sp. zn. Cpj 87/70, uveřejněné pod číslem 55/1971 Sb. rozh. obč.). Dosažení tohoto zisku musí být v podstatě nepochybné a nemůže jít jen o hypotetickou zamýšlenou možnost dosažení nějakého zisku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012 ve věci sp. zn. 23 Cdo 2416/2012). Ztracená obchodní (výdělečná) činnost musí být prokázána v reálné podobě, neboť ušlý zisk nelze dovozovat jen ze zmaření zamýšleného výdělečného záměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2011 ve věci sp. zn. 25 Cdo 4313/2008).

40. Vyšel-li odvolací soud z úvahy, že ušlý zisk v důsledku povinnosti uložené předběžným opatřením zdržet se v obchodním styku užívání určitého označení výrobků spočívá zásadně v rozdílu mezi případným ziskem z prodeje výrobku se zapovězeným označením a případným ziskem z prodeje výrobku s odlišným označením, lze-li s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat, že by

tohoto rozdílu bylo dosaženo, v což spadá i ušlý zisk za období od vykonatelnosti takového předběžného opatření do doby, než bylo možno s obvyklými náklady uvést výrobek na trh s odlišným označením, nikterak se od shora uvedených závěrů ustálené rozhodovací praxe dovolacího soud neodchýlil. Pouze pro úplnost (bez významu na samotnou správnost rozhodnutí odvolacího soudu vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci) lze k názoru odvolacího soudu doplnit, že se nemusí nutně jednat pouze o zisk z prodeje výrobku, nýbrž i z případného jiného obchodního uplatnění takového výrobku na trhu.

41. Namítá-li žalovaná, že ušlý zisk tvrzený žalobkyní je pouze „hypoteticky ušlým ziskem“, vyjadřuje tím ve skutečnosti pouze nesouhlas se skutkovými závěry odvolacího soudu o okolnostech pravidelného běhu věcí při podnikatelské činnosti žalobkyně v rozhodném období (resp. se závěry znaleckého dokazování), jež však dovolacímu přezkumu nepodléhají (srov. § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř.). Žalovaná tak ve svém dovolání v tomto směru pouze konfrontuje soudy učiněná skutková zjištění s vlastním názorem na skutkový stav a předestírá dovolacímu soudu svůj pohled na skutkové okolnosti případu. Dovolacímu soudu však přísluší přezkum napadeného rozhodnutí pouze po stránce právní, nikoli skutkové.

42. Jak zdůvodněno již shora, uplatněním způsobilého dovolacího důvodu ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění právního posouzení věci, vychází-li z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšel při posouzení odvolací soud, a ani samotné hodnocení důkazů odvolacím soudem nelze (ani podle právní úpravy dovolání ve znění účinném od 1. 1. 2013) úspěšně napadnout žádným dovolacím důvodem.

43. Odvolací soud se tudíž při posouzení dané (tj. druhé) otázky žalované nikterak neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a dovolání v této části proto nelze shledat přípustným.

44. Dovolací soud nicméně shledává dovolání přípustným pro posouzení žalovanou vymezené (první) otázky, jež dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, týkající se podmínek vzniku odpovědnosti navrhovatele předběžného opatření podle § 77a o. s. ř. za škodu či jinou újmu vzniklou v důsledku nařízení jím navrženého předběžného opatření za situace, kdy předběžné opatření zaniklo podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tím, že návrhu ve věci samé nebylo vyhověno, avšak rozhodnutí ve věci samé bylo následně v řízení o mimořádném opravném prostředku zrušeno.

IV.
Důvodnost dovolání

45. Podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř. předběžné opatření zanikne, jestliže nebylo návrhu ve věci samé vyhověno.

46. Podle § 77a odst. 1 o. s. ř. (ve znění účinném od 1. 4. 2005) zaniklo-li nebo bylo-li zrušeno nařízené předběžné opatření z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, je navrhovatel povinen nahradit škodu a jinou újmu každému, komu předběžným opatřením vznikla. Této odpovědnosti se navrhovatel nemůže zprostit, ledaže by ke škodě nebo k jiné újmě došlo i jinak.

47. Z citovaných ustanovení vyplývá, že důsledkem rozhodnutí soudu v řízení ve věci samé, jímž nebylo žalobě vyhověno, je bez dalšího *(ex lege)* zánik nařízeného předběžného opatření ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Je nerozhodné, zda žaloba byla zamítnuta či odmítnuta či zda řízení o ní bylo zastaveno. K zániku předběžného opatření dochází právní mocí takového rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2011 ve věci sp. zn. 28 Cdo 4410/2010).

48. Zánik předběžného opatření způsobuje, že usnesení, jímž bylo předběžné opatření nařízeno,

pozbývá právní účinnosti, jinými slovy stává se neúčinným. Neúčinný titul sice není (jiným rozhodnutím nebo ze zákona) zrušen, resp. nenastávají účinky, jež se tomu kladou naroveň, pročež jako takový existuje dále, avšak pozbývá způsobilosti mít vliv na ty právní vztahy, k jejichž regulaci původně sloužil (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 6. 2009 ve věci sp. zn. 20 Cdo 5478/2007).

49. Z povahy procesního institutu předběžného opatření vyplývá, že jeho účelem je časově omezená úprava právních poměrů účastníků činěná soudem v souvislosti s předpokládaným nebo již probíhajícím soudním řízením, a to s ohledem na momentální potřebu zatímní úpravy poměrů účastníků či pro obavu z ohrožení výkonu rozhodnutí, jak tyto důvody vyplývají z prokázaných skutečností existujících k okamžiku vyhlášení (vydání) usnesení soudu prvního stupně, jímž se rozhoduje o návrhu na nařízení předběžného opatření (§ 75c odst. 1 a 4, § 102 odst. 1 o. s. ř.).

50. Důsledkem časově omezených účinků předběžného opatření vycházejících ze stavu, který zde byl v době rozhodování soudu prvního stupně o návrhu na jeho nařízení, je, že k zániku předběžného opatření z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř. dochází nezvratně k okamžiku právní moci konečného rozhodnutí v řízení ve věci samé a bez ohledu na skutečnost, zda proti tomuto rozhodnutí byl podán některým z účastníků řízení mimořádný opravný prostředek a jak bylo v řízení o tomto mimořádném opravném prostředku rozhodnuto.

51. Nelze tak přisvědčit názoru žalované, že zrušením rozhodnutí v řízení ve věci samé, jímž nebylo žalobě ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř. vyhověno, v dovolacím řízení dochází k obnovení účinků původního předběžného opatření po dobu trvání dalšího řízení ve věci samé před soudem prvního stupně či soudem odvolacím. Je tomu tak proto, že časově omezené účinky předběžného opatření se váží zásadně (nebyla-li v předběžném opatřením stanovena jiná doba jeho trvání nebo nepominuly-li v mezidobí důvody, pro které bylo předběžné opatření nařízeno) k účinkům zahájeného řízení ve věci samé, jež trvají (pouze) do právní moci rozhodnutí, kterým se řízení ve věci samé končí [popř. se v případě vyhovujícího rozhodnutí ve věci samé odvozuje zánik předběžného opatření od jeho vykonatelnosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) o. s. ř.].

52. Žalovanou nabízené řešení této právní otázky se nepodává z dikce žádného z dotčených ustanovení a nemá ani žádné výkladové opodstatnění. Je třeba vzít v úvahu především skutečnost, že v důsledku zániku předběžného opatření se pro účastníky řízení otvírá možnost řádné (dovolené) změny poměrů (rozhodujících skutečností), ze kterých soud při nařízení předběžného opatření vycházel, čemuž se úvaha o (automatickém) obnovení účinků předběžného opatření po zrušení pravomocného rozhodnutí ve věci samé příčí. Takový výklad by pak povahově zakládal nepřípustné důsledky v podobě pravidelného vzniku (resp. obnovení) takových práv a povinností účastníků řízení, jež by, vzhledem k možnosti řádné změny poměrů v mezidobí, nezřídka postrádaly jakýkoli význam či by byly materiálně nevykonatelné.

53. Kromě toho předběžným opatřením může být uložena povinnost nejen účastníku řízení, nýbrž i třetí osobě (§ 76 odst. 2 o. s. ř.), jež není rozhodnutím v řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí ve věci samé nikterak vázána a ani právní poměry této osoby nemohou být novým rozhodnutím v (dalším) řízení ve věci samé (tj. i řádně změněné poměry po zániku předběžného opatření) jakkoli dotčeny (§ 235i odst. 3 a § 243g odst. 2 o. s. ř.). I proto není důvod dovozovat, že by zaniklé předběžné opatření mělo v důsledku zrušení rozhodnutí ve věci samé znovu nabývat svých dřívějších účinků.

54. Žalovanou předestřená otázka obnovení účinků předběžného opatření se navíc neváže pouze k situaci, kdy v řízení o mimořádném opravném prostředku dojde ke zrušení pravomocného rozhodnutí, jímž nebylo v řízení ve věci samé navrhovateli vyhověno ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., nýbrž může se týkat i vyhovujících rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) o.

s. ř., kdy k zániku předběžného opatření dochází ve lhůtě 15 dnů od vykonatelnosti takového rozhodnutí, aniž by však v případě předběžné vykonatelnosti takového rozhodnutí muselo toto rozhodnutí do té doby nabýt právní moci. V takové situaci může být rozhodnutí ve věci samé, v jehož důsledku došlo k zániku předběžného opatření, zrušeno nikoli až v řízení o mimořádném opravném prostředku, nýbrž již v řízení odvolacím. Jelikož ani v takovém případě není vzhledem ke shora uvedeným důvodům na místě dovozovat obnovení účinků předběžného opatření, tím méně pak lze tyto důsledky dovozovat pro případ zrušení pravomocného rozhodnutí ve věci samé (až) v řízení o mimořádném opravném prostředku.

55. Shora uvedený závěr nicméně nikterak nevylučuje možnost účastníka řízení podat (úspěšně) nový návrh na nařízení předběžného opatření v dalším řízení po zrušení pravomocného rozhodnutí ve věci samé (§ 235i a § 243g o. s. ř.), budou-li pro nařízení takového předběžného opatření splněny v době rozhodování soudu podmínky podle § 102 o. s. ř.

56. Ze shora uvedeného závěru zároveň vyplývá, že bylo-li řízení ve věci samé skončeno tak, že žaloba byla zamítnuta či odmítnuta, popř. řízení o ní bylo zastaveno, čímž došlo k zániku předběžného opatření podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., je třeba žalobu na náhradu škody či jiné újmy vzniklé předběžným opatřením podat vždy ve lhůtě šesti měsíců od právní moci rozhodnutí, jímž bylo řízení ve věci samé skončeno (§ 77a odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném od 1. 4. 2005). Běh této lhůty se podáním mimořádného opravného prostředku či rozhodnutím soudu o něm žádným způsobem nestaví, neprodlužuje ani neobnovuje. V případě zmeškání této lhůty nelze žalobě o náhradu škody či jiné újmy vyhovět.

57. Proto lze v poměrech projednávané věci uzavřít, že byla-li žaloba podána žalobkyní v průběhu této lhůty, nelze ji považovat za opožděnou, avšak zároveň ani za předčasně podanou, jak by jinak vyplývalo z řešení nabízeného žalovanou.

58. Vznik závazku navrhovatele předběžného opatření k náhradě škody či jiné újmy v důsledku nařízení předběžného opatření podle § 77a odst. 1 o. s. ř. (ve znění účinném od 1. 4. 2005) je dán tím, že předběžné opatření se vydává na riziko (odpovědnost) navrhovatele. Závazek k náhradě škody či jiné újmy vzniklé předběžným opatřením je proto povahově spojen pouze s takovou procesní situaci, kdy bylo předběžné opatření nařízeno, ačkoli k tomu nebyly splněny důvody (a tudíž usnesení o nařízení předběžného opatření bylo odvolacím soudem zrušeno či změněno), anebo sice byly splněny podmínky pro nařízení předběžného opatření (a tudíž předběžné opatření bylo pravomocně nařízeno), avšak předběžné opatření zaniklo či bylo zrušeno z důvodů podle § 77 o. s. ř., přičemž navrhovatel předběžného opatření nebyl se svojí žalobou ve věci samé úspěšný ani nebylo jeho právo uplatněné žalobou uspokojeno.

59. Smyslu ustanovení § 77a odst. 1 o. s. ř. tudíž odporuje úvaha, podle které by navrhovatel předběžného opatření, pro jehož nařízení byly splněny důvody a jež bylo pravomocně nařízeno, měl odpovídat za škodu či jinou újmu vzniklou předběžným opatřením i tehdy, byl-li nakonec v řízení ve věci samé se svojí žalobou úspěšný, popř. bylo-li jeho právo po nařízení předběžného opatření uspokojeno. Na procesním úspěchu nebo neúspěchu navrhovatele předběžného opatření v řízení ve věci samé přitom nic nemůže měnit ani skutečnost, zda tohoto úspěchu dosáhl při využití řádných či mimořádných opravných prostředků nebo nikoli.

60. Proto lze uzavřít, že za situace, kdy došlo sice k zániku předběžného opatření podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., avšak na základě řízení o mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnutí ve věci samé později zrušeno, přičemž podle výsledku (dalšího) řízení ve věci samé byl navrhovatel předběžného opatření z procesního hlediska v řízení ve věci samé úspěšný, nemůže být žaloba podle § 77a odst. 1 o. s. ř. na náhradu škody či jiné újmy vzniklé předběžným opatřením proti takovému navrhovateli úspěšná.

61. Zároveň je nutno zohlednit, že právní úprava závazku k náhradě škody či jiné újmy vzniklé předběžným opatřením podle § 77a odst. 1 o. s. ř. je založena na existenci objektivních skutečností bez ohledu na zavinění navrhovatele předběžného opatření (tj. na tzv. objektivní odpovědnosti či odpovědnosti za výsledek). Proto v případě zániku či zrušení předběžného opatření lze posuzovat úspěšnost navrhovatele v řízení ve věci samé pouze z hlediska procesního. Tedy na základě zjištění, zda konečné rozhodnutí v řízení ve věci samé je rozhodnutím, jímž se žalobě vyhovuje, popř. rozhodnutím vyplývajícím z uspokojení uplatněného práva, nebo se naopak jedná o konečné rozhodnutí vydané z jiného důvodu. Samotná opodstatněnost žaloby ve věci samé (resp. existence subjektivního práva žalobce uplatněného žalobou) nemůže být v řízení o náhradě škody či jiné újmy podle § 77a odst. 1 o. s. ř. jakkoli (znovu) řešena.

62. Proto zjistí-li soud (v souladu s pravidly tzv. koncentrace řízení podle § 114c odst. 4 a 5 o. s. ř. či § 118b odst. 1 o. s. ř., popř. tzv. neúplné apelace podle § 119a odst. 1 a § 205a o. s. ř.) v řízení o náhradě škody či jiné újmy podle § 77a odst. 1 o. s. ř., že rozhodnutí ve věci samé, v jehož důsledku došlo k zániku předběžného opatření podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., bylo v řízení o mimořádném opravném prostředku zrušeno, přičemž (další) řízení ve věci samé není dosud skončeno, přeruší řízení podle § 109 odst. 1 písm. b) o. s. ř., neboť otázku, zda žalobě ve věci samé má být vyhověno nebo zda žalobou uplatněné právo bylo uspokojeno, není oprávněn v řízení vedeném podle § 77a odst. 1 o. s. ř. řešit.

63. V projednávané věci vyšel odvolací soud z názoru, že tvrzení žalovaného o zrušení rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2013, č. j. 21 Cm 69/2011-247, a Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 11. 2014, č. j. 3 Cmo 92/2014-287, v jejichž důsledku došlo k zániku předmětného předběžného opatření podle § 77 odst. 1 písm. b) o. s. ř., v dovolacím řízení rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2017, č. j. 23 Cdo 2159/2015-355, nemá pro projednávanou věc žádný význam, neboť „bez ohledu na výsledek dovolacího řízení je pro osud předběžného opatření podstatný výsledek řízení o věci samé“. Tento názor však vzhledem ke shora uvedeným důvodům být správný nemůže, neboť důsledkem kasačního rozhodnutí dovolacího soudu v řízení ve věci samé je, že řízení ve věci samé skončeno není a jeho procesní výsledek, jenž je rozhodující pro posouzení uplatněného práva žalobkyně na náhradu škody podle § 77a odst. 1 o. s. ř., není znám.

64. K tomu je rovněž nutno uvést, že k tvrzením účastníků uplatněným v jejich podáních v průběhu dovolacího řízení o tom, že řízení ve věci samé vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 21 Cm 69/2011 bylo v mezidobí zastaveno pro zpětvzetí žaloby, nemohl dovolací soud přihlédnout, neboť v dovolání nelze uplatnit nové skutečnosti a důkazy a pro rozhodnutí dovolacího soudu je rozhodující stav v době vydání napadeného rozhodnutí odvolacího soudu (§ 241a odst. 6 a § 243f odst. 1 o. s. ř.).

65. Lze tak uzavřít, že rozhodnutí odvolacího soudu neobstojí, neboť odvolací soud posoudil zjištěný skutkový stav (jenž sám dovolacímu přezkumu ve smyslu § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. nepodléhá), podle právní normy, kterou nesprávně vyložil, v důsledku čehož je jeho právní posouzení věci neúplné, a tudíž nesprávné.

66. Vzhledem k přípustnosti dovolání dovolací soud podle § 242 odst. 3 věty druhé o. s. ř. dále přezkoumal, zda řízení nebylo postiženo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, a shledal, že řízení před soudy obou stupňů takovými vadami zatíženo nebylo.

67. Ve vztahu k dovolatelkou namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku odvolacího soudu je možno uvést, že otázka, za jakých okolností je možno považovat rozhodnutí odvolacího soudu za nepřezkoumatelné, byla v rozhodování dovolacího soudu již vyřešena a rozhodovací praxe dovolacího soudu se ustálila v závěru, že měřítkem toho, zda lze v dovolacím řízení považovat rozhodnutí odvolacího za přezkoumatelné, je především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě využít

dovolání jako opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí. I když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nejsou podle obsahu dovolání na újmu práv účastníků řízení. Rozhodnutí odvolacího soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů tehdy, když vůči němu nemůže účastník, který s rozhodnutím nesouhlasí, náležitě formulovat důvody dovolání, a ani soud rozhodující o tomto opravném prostředku nemá náležité podmínky pro zaujetí názoru na věc. Nelze pokládat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí, u něhož je všem účastníkům nepochybné, jak a proč bylo rozhodnuto (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod číslem 100/2013 Sb. rozh. obč., či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3814/2015).

68. Z obsahu dovolacích důvodů formulovaných žalovanou vyplývá, že jí bylo zřejmé, že odvolací soud na základě skutkových zjištění učiněných po provedeném dokazování posoudil existenci škody na straně žalobkyně a příčinné souvislosti mezi touto škodou a nařízeným předběžným opatřením na základě úvahy o ušlém zisku žalobkyně v důsledku zákazu používat na jejích výrobcích předmětné označení, jenž odpovídá výši rozdílu mezi ziskem z případného prodeje výrobku se zapovězeným označením a ziskem z prodeje výrobku s jiným označením, v což spadá i ušlý zisk za období od účinnosti zákazu užívat sporné označení do doby, než žalobkyně byla schopna uvést výrobek na trh pod označením jiným.

69. Byť tedy dovolatelka ve svém dovolání namítá nepřezkoumatelnost dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu, přesto je z obsahu jejího dovolání zřejmé, že věděla, jak odvolací soud rozhodl a z jakého důvodu. Protože ani případné nedostatky odůvodnění rozsudku odvolacího soudu nemohly být na újmu práv dovolatelky, není možné úspěšně dovozovat, že by rozhodnutí odvolacího soudu bylo nepřezkoumatelné (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3466/2013).

70. Lze tak uzavřít, že odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacího soudu je v tomto smyslu srozumitelné a dostatečné, a řízení v projednávané věci vytýkanou vadou netrpí.

71. Dovolací soud nicméně s ohledem na výše uvedené důvody dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu není správné a dovolání žalované v rozsahu, v němž je přípustné, je i důvodné. Z tohoto důvodu napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. bez jednání (§ 243a odst. 1 o. s. ř.) v části, v níž byl potvrzen vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně a v závislých výrocích o náhradě nákladů řízení zrušil. Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud v tomto rozsahu rovněž rozhodnutí soudu prvního stupně a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).